

Arrest

nr. 229 063 van 20 november 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 3 juni 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 mei 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 augustus 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 22 augustus 2019.

Gelet op de beschikking van 3 oktober 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 november 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat A. LOOBUYCK.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij zijn huidig verzoek om

internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. In het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Aan zijn verklaringen aangaande zijn herkomst uit Marka gesitueerd in de provincie Lower Sabelle in Centraal- en Zuid-Somalië en aan zijn verblijf als vluchteling in Jemen werd immers geen enkel geloof gehecht. Evenmin maakte hij aannemelijk op het ogenblik van zijn aankomst in België minderjarig te zijn geweest. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd bij arrest nr. 192 455 van 25 september 2017.

In het kader van zijn tweede en derde verzoek nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Hij diende geen beroep in tegen deze beslissingen.

Zijn vierde verzoek verklaarde het CGVS niet ontvankelijk. Hij diende geen beroep in tegen deze beslissing.

Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidig verzoek om internationale bescherming grotendeels steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige verzoeken om internationale bescherming heeft uiteengezet, namelijk zijn afkomst uit en verblijf in de stad Marka, in de provincie Lower Shabelle in Somalië, zijn vrees er te worden gedood bij een eventuele terugkeer en zijn verblijf in Jemen tot zijn vertrek naar België.

Hij legt ter ondersteuning van zijn huidig verzoek de volgende documenten neer: mailverkeer tussen zijn raadsman en een medewerker van het UNHCR, waaruit blijkt dat zijn raadsman het UNHCR verzocht om zijn dossier in Jemen op te zoeken (van 15/05/2018 en van 08/08/2018), een kopie van correspondentie tussen zijn raadsman en een medewerker van het UNHCR (van 25/04/2019) en een kopie van een vluchtelingenattest van het UNHCR op naam van M. Q., M. H., geboren op 1 januari 1995 in Mogadishu, behorende tot de Hawiye clan (van 24/01/2010).

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond

bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielerzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers vorige verzoeken om internationale bescherming werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonde in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend). Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, en het formuleren van algemene beweringen en kritiek, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

5. Van een kandidaat-vluchteling wordt verwacht dat hij volledige medewerking verleent bij het onderzoek van een verzoek om internationale bescherming. Dit houdt onder meer in dat men de waarheid vertelt en de bevoegde autoriteiten niet tracht te misleiden (RvS, 140.264, 7 februari 2005; RvS, 139.311, 14 januari 2005; RvS, 132.743, 22 juni 2004). De argumentatie, in zijn verzoekschrift, dat hij dit niet gedaan heeft doordat andere landgenoten zijn hoofd zot gemaakt hebben en dat dit dan ook een grote stommitieit was, biedt hiertoe geen verschoning. Op een verzoeker om internationale bescherming rust een persoonlijke verantwoordelijkheid om van bij het begin van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming waarheidsgetrouwe informatie te verschaffen over zijn verzoek en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de bevoegde instanties zodat deze kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en vluchtrelaas.

6. Verzoeker betwist en bekritiseert, doch weerlegt noch ontkracht de vaststellingen uit de bestreden beslissing gemaakt door de commissaris-generaal omtrent zijn voorgelegde documenten: "Ter staving van uw verblijf in Jemen verwijst u bij uw nieuw verzoek naar mailverkeer tussen uw raadsman mr. L.(...) (d.d. 24/07/2018) en een medewerker van het UNHCR (d.d.08/08/2018), waarin uw raadsman vraagt of het mogelijk is om uw dossier in Jemen op te zoeken. De inhoud van de door u neergelegde mails doet echter geen afbreuk aan eerdere vaststellingen. De mail van een medewerker van het UNHCR bevat immers enkel een fotoprint zonder verdere informatie en/of identiteitsgegevens van de betrokken persoon. Verder wordt er aan uw raadsman gevraagd of hij kan bevestigen of het om zijn cliënt kan gaan, daar de naam en de geboortedatum van de persoon op de afbeelding verschillen van de gegevens die uw raadsman doorstuurde. Bij gevolg ondersteunt dit door u neergelegde mailverkeer geenszins uw identiteit noch uw werkelijke/recente verblijfplaats(en) tot aan uw komst naar België.

Behalve dat u deze stukken, daterend van 24 juli 2018 en van 8 augustus 2018, niet neerlegde bij uw vierde verzoek om internationale bescherming op 1 oktober 2018, dient benadrukt te worden dat een document, om bewijswaarde te hebben, coherente en geloofwaardige verklaringen te ondersteunen. Echter, gelet op de vaststellingen gedaan in het kader van uw eerdere asielaanvragen wordt er geen geloof gehecht aan uw voorgehouden profiel, herkomst uit Somalië en uw langdurig verblijf in Jemen. Een foto van een persoon waarvan de UNHCR aan uw raadsman bevestiging moet vragen of het

werkelijk om zijn cliënt handelt, daar de naam van de betrokkene en de geboortedatum niet overeenkomen met de gegevens bij uw raadsman, herstelt deze vaststellingen niet aangezien een dergelijke afbeelding, zonder verdere gegevens, geen origineel document betreft waarvan de authenticiteit onmogelijk kan worden nagegaan. Tot slot kan worden opgemerkt dat de inhoud van de door uw raadsman opgestuurde kopie van een vluchtelingenattest van het UNHCR, opgemaakt op 24 januari 2010, geenszins overeenstemt met uw opeenvolgende verklaringen. Behalve dat in het attest wordt vermeld dat de betrokkene in 1995 zou zijn geboren -wat in uw persoonlijk geval wordt tegengesproken door een medische expertise waarnaar reeds werd verwezen- blijkt er ook in de ruimte voorzien voor de geboorteplaats van de betrokkene te zijn genoteerd dat deze in Mogadishu is geboren en tot de Hawiye clan zou behoren. Deze gegevens staan echter haaks op uw eigen volgehouden stelling in Marka te zijn geboren en tot de Ashraf clan te behoren (zie verklaringen DVZ d.d.26/04/2019, vraag 5 en vraag 6 d). U heeft dan weerom geen zicht geboden op uw werkelijke identiteit, verblijfplaats(en), levensomstandigheden en om welke reden u uw werkelijk(e) land/streek van herkomst verlaten heeft voor uw aankomst in België. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakte u bijgevolg niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Evenmin toonde u aan dat u bij een terugkeer naar uw werkelijke land/streek van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen.”

7. Verzoeker, die verklaart de Somalische nationaliteit te bezitten, maakt echter niet aannemelijk dat hij als Somaliër in Jemen heeft geleefd, noch biedt hij enig zicht op de plaats(en) waar hij voorafgaand aan zijn komst naar België in of buiten Somalië heeft verbleven. Bijgevolg maakt hij niet aannemelijk dat hij afkomstig is uit een gebied in Somalië waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad besluit dat verzoeker geen elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk dat een terugkeerbesluit leidt tot een direct of indirect refoulement.

8. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het

verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 20 augustus 2019, voert verzoekende partij aan dat zij thans ter ondersteuning van haar relaas een document heeft neergelegd van het UNHCR waaruit blijkt dat zij wel degelijk jaren in Jemen heeft geleefd als Somalisch vluchteling en zij in Jemen is toegekomen op zeer jonge leeftijd. Verzoekende partij vervolgt dat documenten van UNHCR objectieve bewijswaarde hebben en deze instelling professioneel is en bevestigt dat verzoekende partij vluchteling was in Jemen. Op de vaststelling dat verzoekende partij haar opgegeven naam en geboortedatum, zoals deze ook blijken uit de documenten ingediend naar aanleiding van haar vorige verzoeken, niet overeenkomen met de gegevens op het document van UNHCR, stelt verzoekende partij dat de documenten die zij toen gebruikte vals waren.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en de in de beschikking van 20 augustus 2019 opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het volharden in haar herkomst uit Marka en haar verblijf als vluchteling in Jemen alsmede in de bewijswaarde van het door haar neergelegde attest van het UNHCR, zonder evenwel valabele argumenten bij te brengen die haar teloorgegane geloofwaardigheid dienaangaande vermogen te herstellen.

Inzake haar eerste verzoek oordeelde de Raad in haar arrest nr. 192 455 van 25 september 2017 dat geen geloof kan worden gehecht aan haar beweerde herkomst uit Marka, en bijgevolg evenmin aan de beweerde problemen van verzoekende partij met de Haber Gedir die zich aldaar zouden hebben afgespeeld, daar uit de verklaringen van verzoekende partij is komen vast te staan dat zij niet bekend is met elementaire aspecten van haar eigen onmiddellijk waarneembare, actuele en visuele leefwereld in Somalië, zoals haar directe geografische omgeving, de wijken in haar dorp en de clans in haar beweerdelijke regio van herkomst. Tevens oordeelde de Raad dat de kennis van verzoekende partij over Jemen, Aden en Basateen onaannemelijk ontoereikend is waardoor geen geloof werd gehecht aan haar beweringen als Somalische vluchteling in Jemen te hebben verbleven.

In het kader van haar huidig vierde volgend beroep stuurde de raadsman van verzoekende partij een kopie op van zijn correspondentie met een medewerker van het UNHCR en een kopie van een vluchtelingenattest van het UNHCR.

In de bestreden beslissing wordt dienaangaande op correcte wijze vastgesteld dat de mail van een medewerker van het UNHCR enkel een fotoprint bevat zonder verdere informatie en/of identiteitsgegevens van de betrokken persoon en dat er verder aan de raadsman wordt gevraagd of hij kan bevestigen of het om zijn cliënt kan gaan, daar de naam en de geboortedatum van de persoon op de afbeelding verschillen van de gegevens die haar raadsman doorstuurde. Een foto van een persoon waarvan de UNHCR aan de raadsman van verzoekende partij bevestiging moet vragen of het werkelijk om zijn cliënt handelt, daar de naam van de betrokkene en de geboortedatum niet overeenkomen met de gegevens bij zijn raadsman, herstelt de ongeloofwaardige verklaringen van verzoekende partij omtrent haar herkomst uit Marka en verblijf in Jemen niet aangezien een dergelijke afbeelding, zonder verdere gegevens, geen origineel document betreft waarvan de authenticiteit onmogelijk kan worden nagegaan.

Wat betreft het vluchtelingenattest van het UNHCR, wordt in de bestreden beslissing verder terecht vastgesteld dat de inhoud ervan niet overeenkomt met de opeenvolgende verklaringen van verzoekende partij: *“Behalve dat in het attest wordt vermeld dat de betrokkene in 1995 zou zijn geboren -wat in uw persoonlijk geval wordt tegengesproken door een medische expertise waarnaar reeds werd verwezen- blijkt er ook in de ruimte voorzien voor de geboorteplaats van de betrokkene te zijn genoteerd dat deze in Mogadishu is geboren en tot de Hawiye clan zou behoren. Deze gegevens staan echter haaks op uw eigen volgehouden stelling in Marka te zijn geboren en tot de Ashraf clan te behoren (zie verklaringen DVZ d.d.26/04/2019, vraag 5 en vraag 6 d).”*

De bevestiging van verzoekende partij dat zij in het verleden valse documenten heeft neergelegd, toont allerminst aan dat de gegevens vermeld in het vluchtelingenattest van het UNHCR daadwerkelijk betrekking hebben op verzoekende partij. Door het ontbreken van biometrische gegevens op het attest en de vaststelling dat de inhoud van dit attest niet overeenkomt met de verklaringen van verzoekende partij, kan er niet met zekerheid gesteld worden dat het attest daadwerkelijk op verzoekende partij betrekking heeft. Temeer vaststaat dat verzoekende partij ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd omtrent haar afkomst uit Marka en langdurig verblijf in Jemen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig november tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS